

[Statsministeren]

det kan vi kun ved en overgang at holde igen og skære det bort, som ikke er absolut nødvendigt.

Det fører mig til at gøre nogle afsluttende bemærkninger om samarbejdet mellem regeringen og folketinget.

Regeringen føler, når den ser på resultaterne, at den folketingssamling, der nu afsluttes, har været meget værdifuld. Det er i hvert fald vidtrækkende, positive og betydningsfulde resultater, der er opnået, og det kan vi mærke i alles vurdering af, hvad der er sket med dansk samfundøkonomi, ikke mindst udlandets vurdering. En ny politik er sat på skinner.

Men jeg mener også, der er sket en meget markant ændring af folketingets arbejdsvilkår. Da vi åbnede tinget den 5. oktober i fjor, sagde jeg i min åbningstale bl. a., at regeringen ville fremlægge sine forslag uden sikkerhed for, hvordan de ville blive modtaget ved første behandling. Jeg sagde, vi ville møde i folketinget og i udvalgene med viljen til at lade de bedste argumenter få den største vægt. Det ville indebære, sagde jeg, at den endelige afgørelse måske i langt højere grad end i mange år ville blive truffet i udvalgene og her i folketingssalen, de to steder, hvor afgørelserne efter vor forfatning bør træffes.

Jeg kan godt huske, at der blev smilet lidt ad disse statsministerbetragtninger den 5. oktober i fjor. Det var også noget nyt. Men det er jo denne arbejdsform, som har præget dette folketingsår, og det mener vi er godt og rigtigt. Det giver på ny folketinget den placering i lovgivningsarbejdet, som folketinget bør have.

Der er måske medlemmer, der kan huske et par dage tilbage, som vil sige: ja men det har også ind imellem skabt lidt forvirring. Det er sandt nok. Det kan måske skyldes, at vi endnu ikke har erfaring nok som regering. Det kan selvfølgelig også skyldes, at en del af oppositionen så åbenbart mangler erfaring som opposition, men begge dele kan jo årene råde bod på. (*Munterhed*). Men jeg mener, at det grundlæggende princip er sundt. Vi har forhandlet med folketingets partier i udvalgene. Udvalgsarbejdet har været mere indestemt og meningsfyldt end i mange år. Vi har lyttet, og i nogle tilfælde har vi som regering bøjet af. Men vi har dog også oplevet, at nogle af de partier, vi forhandlede med, bø-

jede af over for os, og på den måde har vi i samarbejde med folketinget nået bemærkelsesværdigt store resultater.

Vi har naturligvis også som regering måttet acceptere, at et flertal i tinget nu og da traf beslutninger, som regeringen ikke ønskede sig. Det må en mindretalsregering nu engang i et vist omfang finde sig i. Det gjorde den tidligere regering også.

Jeg vil godt i al stilfærdighed gøre et par bemærkninger til de partier, som i efteråret sammen med regeringen og regeringspartierne tog ansvaret for at gennemføre alle hovedelementerne i den nye politik. Det var en politik, som berørte næsten alle grupper i vores samfund; mange medborgere måtte indrette sig på, at midlerne en tid blev knappe, enten midlerne i den private husholdning eller midlerne til de ydelser, der modtages fra det offentlige. Vi gjorde det med god samvittighed. Det ved jeg gælder regeringspartierne, men jeg tror også, det gælder de partier, som turde dele ansvaret med os, fordi det var nødvendigt at bremse samfundets gældsætning og derigennem bevare hovedelementerne i det danske velfærdssystem, fordi det var en nødvendig forudsætning for at genskabe konkurrencen og optimismen i vort erhvervsliv og derigennem genskabe grundlaget for den nødvendige vækst i produktion og beskæftigelse – omsider.

De mål kan vi kun nå, hvis vi konsekvent viderefører og udbygger den politik, vi lagde grunden til, da vi stemte her i salen den 16. oktober i fjor. Gør vi ikke det, vil der hvile et tungt ansvar på de partier, som stemte for de omfattende indgreb. Så ville den indsats, befolkningen og organisationerne har ydet siden, måske have været ydet forgæves. Jeg håber, og jeg tror også, at de partier, som medvirkede, føler dette ansvar lige så stærkt som regeringspartierne.

Og så én ting til. Det er umådelig vigtigt, at der i befolkningen og i erhvervslivet er tillid til, at de seks partier, som har båret den nye økonomiske politik igennem, vil leve op til dette ansvar. Jeg er sikker på, at den tillid ville blive svækket, hvis der skabtes for megen uro omkring samarbejdet. Det er en risiko, alle seks partier – og seks er mange – bør have i tankerne. Hidtil er det i alt væsentligt lykkedes.

Selv om det er seks ikke-socialistiske partier, der har båret den nye økonomiske politik